Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 5. Den 1ste December 1893. 43de Aargang.

Tale af Præsident Joseph F. Smith,

holdt i Ogden, Utah, Søndag den 19de Juli 1893.

Jeg føler mig meget tilfreds ved atter at have det Privilegium at mødes med de Hellige i Ogden; siden min Hjemkomst efter en Fraværelse af syv Aar har jeg kun været her to eller tre Gange.

Jeg ønsker at tale om Noget, som jeg har tænkt paa her og andre Steder, og som maaske kunde være til Gavn for nogle af os.

Jeg vil henlede de Forsamledes, især Biskoppernes, Opmærksomhed paa Maaden, hvorpaa Sakramentet administreres. Lærdommens og Pagtens Bog lærer, at den Ældste eller Præst, som administrerer dette, „skal nedknæle med Menigheden." Det er naturligvis meget besværligt og mulig ikke passende for hele Forsamlingen at knæle ned, medens Brødet og Vandet velsignes. Den Støj og Forstyrrelse, der naturlig vilde følge af at knæle og rejse sig igjen, vilde næppe være passende; desforuden vilde Konstruktionen af vore Forsamlingshuse og vore store Sammenkomster gjøre en saadan Brug upraktisk. Derimod ved jeg Intet, der kan gjøre det upassende for den, der nedbeder Velsignelsen over Sakramentet, at knæle ned, saaledes som Herrens Ord foreskriver.

Det er ikke, fordi denne Form er absolut nødvendig for denne Ordinanses Antagelse af Herren, men fordi det er i Overensstemmelse med Herrens Ord, der er givet os som Rettesnor; og hvor det er muligt at følge det skrevne Ord i den Aand, det er givet, er det altid bedst at gjøre saa. Ved at gjøre det vilde vi sikkerlig afvende de store Onder, der let kunne opkomme ved at forbigaa de Regler, som Herren har givet; thi det kunde lede til en delvis Forandring af Guds Huses Ordinanser. Derfor er det af stor Vigtighed for os at lægge nøje Mærke til og udføre Herrens Hensigter paa den Maade, han har aabenbaret dem. Dette kan ogsaa siges om Andet, som vedrører vor Religion.

Een af de Beskyldninger, som rejstes mod Israels Børn, og som Profeterne omtalte, var, at „de have overtraadt Love, forvendt Skikke, gjort den evige

Pagt til Intet." Dette er i Virkeligheden den Anklage, man med Rette kan rejse mod Verden i Dag; det er derfor ikke passende, at vi deltage i saadanne Ting.

En anden Ting, som i den senere Tid har tiltrukket sig min Opmærksomhed særdeles meget, og som jeg har tænkt meget paa, er den tilsyneladende Ligegyldighed for alt Udseende af Religiøsitet og Fromhed blandt os som et Folk. I Verden er det almindeligt, at Folk vise deres Religion ved deres Udseende af Fromhed; og mange af de Sidste-Dages Hellige, der ere udsamlede fra Verden, have faaet en saadan Modbydelighed for dette „Gudfrygtigheds Skin," at de ikke kunne taale det, men for mig ser det nu ud, som om Mange ere tilbøjelige til at gaa til den modsatte Yderlighed. Medens jeg ikke tror, det er nødvendigt for Mennesker, som elske Gud, og som have modtaget Guds Aands Vidnesbyrd i deres Hjerter, at gaa omkring med sørgmodige Ansigter, tror jeg dog, at vi skulde holde det helligt, som Gud har erklæret at være helligt.

De Sidste-Dages Hellige kunne ikke med Rette beskyldes for de Forbrydelser eller Synder, som ere saa almindelige i Verden. De ere alligevel beskyldte for mange Ting; men Beskyldninger, der gaa ud paa, at de Sidste-Dages Hellige ere uærlige, ligegyldige, dovne eller uvirksomme, kunne ikke med Sandhed bevises. De Sidste-Dages Hellige ere ikke uvirksomme, de ere ikke uærlige, de ere ikke efterladne; men de ere foretagsomme, flittige, ædruelige, arbejdsomme, ærlige og hæderlige. Ingen kan beskylde os for at være skyldige i de grovere Overtrædelser, Synder og Udsvævelser, der eksistere i Verden. Vi kunne ikke henregnes til et Folk, der opholder Skjænkestuerne, Spillehusene eller andre berygtede Steder, thi vi nære Afsky for alt Saadant. Vi ere, sammenlignelsesvis talt, fri for saadanne Synder, Laster og Vederstyggeligheder, der i en saa foruroligende Grad findes i Verden. Dette er den ægte Religions sande Frugter. Naar I se Mennesker, som ere stræbsomme, ædruelige, ærlige og dydige, og hos hvem disse Dyder ere blevne Karaktertræk, da se I Mennesker, hos hvem den sande Religions Frugter frembringes.

Men om vi end ikke ere skyldige i disse grovere Laster, saa er det alligevel beklageligt at erfare, at de Hellige ere komne saa meget bort fra det Fromhedsudseende, der nu eksisterer i Verden, at de i mange Tilfælde have faaet Ringeagt for Meget, som er dyrebart og helligt i Guds Øjne. Dette skulde ikke finde Sted. At deltage i den hellige Nadvere er en meget højtidelig og betydningsfuld Handling; den skulde overholdes med den allerstørste Forsigtighed og Respekt for det, som er helligt, og paa en Maade, der er antagelig i Guds Øjne, og som ikke skulde bringe Forbandelse over os.

Det blev sagt af Paulus, at mange af de Hellige i gamle Dage vare skrobelige og svage, og en Del vare hensovede paa Grund af deres Ligegyldighed overfor dette Princip. Jeg formoder, vi ere Alle vel bekjendte med, hvad Herren forlanger af os, naar vi fremstille os for at deltage i dette hellige Maaltid, saa vel som med Hensigten, hvorfor Herren indstiftede Nadveren. Det var, for at vi skulde deltage deri til Minde om ham, og derved bevise, at vi ihukom ham og vare villige til at holde de Befalinger, som han havde givet os, saa at vi altid maatte have hans Aand til at være hos os. Det ser i Sandhed meget tarveligt ud at nyde et Stykke Brød og en Mundfuld Vand; noget

ganske Andet end at ofre Stude, Lam, Geder o. s. v., som Israel fordum maatte gjøre — thi den Offerlov blev given og udøvet i fordums Dage, for at Folket maatte lægge sig paa Hjertet og ihukomme det store Offer, som skulde ofres for at gjenløse Verden. Men Jesus fuldbyrdede Loven ved sin Død og Opstandelse, og i Stedet for den gamle Maade at ofre paa har han indsat den simple Ordinanse, at man skal deltage i Brød og Vin (eller Vand) til Ihukommelse om ham. Det Skadelige er, at vi ofte deltage i dette Sakramente uden at tage tilstrækkeligt Hensyn til Hensigten, hvorfor det er indstiftet, og det synes at være nødvendigt fra Tid til anden at henlede de Sidste-Dages Helliges Opmærksomhed paa dette. Medens Herren ikke forlanger, at vi skulle se bedrøvede ud, at vi skulle sukke, klage og sige, at vi ere de største Syndere, at der intet Godt findes i os o. s. v., saaledes som Nogle i Verden gjøre, saa forlanger han dog, at vi skulle respektere denne Ordinanse, som han har indsat, og deltage i den med rene Hænder og oprigtige Hjerter.

Hvad bør vi gjøre, førend vi nyde dette Sakramente? Vi skulle se ind i vort eget Hjerte og prøve os selv, om vi have uforsonlige Følelser mod noget Medmenneske, især mod dem, som have sluttet Pagt med Herren. Dersom vi nære bitre Følelser i vore Hjerter mod nogen af vore Brødre eller Søstre eller mod nogen anden af vore Medmennesker, da lader os bortrydde disse daarlige Følelser og omvende os fra de Svagheder, som have ladet denne Bitterhed fæste Rod i vort Hjerte, og lader os ikke give den Rum i vort Bryst; thi det er Synd, og det fordærver os at lade Hadets Aand raade i vor Sjæl. Derfor bør vi ikke deltage i Sakramentet med saadanne Følelser. Vi skulle tilgive dem, som fornærme os, vi skulle stifte Fred med vor Broder og med vor Søster og med hele Menneskeslægten og tilvejebringe Fred i vore Hjerter, saa at, naar vi komme til Herrens Hus og deltage i Sakramentet, vi da maa gjøre det i Renhed for Herren.

Blandt de Hellige i fordums Dage var der Nogle, som kom sammen og deltoge i det hellige Maaltid med Fraadseri, som ved en Fest, hvorved de forvendte Guds Huses Ordinanser. De forsamledes med Bitterhed i deres Hjerter og deltoge i Sakramentet uden at erindre, den sande Hensigt, hvorfor det var indstiftet. Resultatet blev, som Paulus fortalte dem, at mange derved paadroge sig selv Fordømmelse og Sygdom, ja, undertiden Døden.

Jeg ønsker ingenlunde at dyrke Overtroen; vi ere ikke et overtroisk Folk. Vi burde, fremfor alle Folk paa Jorden, være fri for Overtro, og jeg henviser heller ikke til Pauli Ord for at opvække Overtro i Nogens Sind angaaende denne Sag; Alt, hvad jeg ønsker, er, at vi skulle forstaa Sandheden, som den er. Dersom Gud har indstiftet Sakramentet og befalet os at udføre det til Ihukommelse om ham, da er der en Hensigt dermed, som er af Vigtighed for Menneskenes Børn, og Gud vil ikke holde intelligente Mænd og Kvinder uskyldige, der handle letsindig i en Sag, som endog kan have Udseende af at være saa simpel og ubetydelig som denne.

Vi burde være forsigtige i denne Retning; og vi skulde bruge lignende Forsigtighed i alle vore kirkelige Handlinger. Hvorfor er dette rigtigt? For at vi maa være Instrumenter i Herrens Haand til at opfylde hans Hensigter. Han gav specielle Befalinger til Israels Børn gjennem Moses, for at han kunde oprejse et besynderligt, et udvalgt Folk,

hvem han kunde kalde sit Folk, og som vilde adlyde hans Love og udføre hans Hensigter paa Jorden, at Retfærdigheden kunde spredes i Stedet for al den Synd og Overtrædelse, der eksisterede blandt de afgudsdyrkende Nationer, af hvem de vare omgivne.

Herren har den samme Hensigt for Øje nu, og han har forsøgt at samle os, saa at han kunde kalde os sit Folk og lade os blive hans Udvalgte, med Guds Præstedømme i vor Midte, et besynderligt Folk — besynderligt alene derved, at vi prøve paa at holde Guds Love og udøve Retfærdighed paa Jorden. Dersom vi ikke gjøre dette, forfejle vi det Maal, som Herren havde til Hensigt, at vi skulde naa; det er derfor nødvendigt for os at lægge nøje Mærke til Herrens Befalinger, og at vi, i Stedet for at afvige saa meget fra det, som kaldes Religiøst i Verden, maa, i vor Vandel, komme nærmere den gyldne Middelvej, hvilken Fremgangsmaade vilde vinde Bifald hos alle hæderlige Mennesker og ikke blive til Anstød for dem, som ikke ere saa grundig rodfæstede i Troen, eller lede til Yderligheder i nogen Retning.

Der findes Intet i den Religion, som Kristus har gjengivet til Jorden i denne Uddeling, der paabyder, at man skal gaa med et bedrøvet Ansigt og en mismodig Mine; der findes Intet i denne Religion, som hindrer os fra at nyde enhver Velsignelse og ethvert Privilegium, som det er vor Ret at nyde paa Jorden; der findes Intet i denne Religion, der er skikket til at gjøre os nedstemte, eller som skulde faa os til at føle os nedtrykte og ulykkelige. Tvertimod; den indeholder Alt, som kan gjøre os frimodige i vore Hjerter og fylde vor Sjæl med Fred og Lyksalighed.

Fremfor Alt er det nødvendigt, at vi skulle være overbærende og tilgive hverandre; i disse forunderlige Tider, da man saa let kan stilles i Forlegenhed, og da maaske et Pust kan være nok til at ryste Ens finansielle Stilling, er det i Særdeleshed nødvendigt, at vi lade Følelser af Kjærlighed, Hjælpsomhed og Overbærenhed raade i vort Bryst. Vi skulle ikke nære nogen hævngjerrig Aand; derimod bør vi være eftergivne, barmhjertige og venlige, ikke alene mod de Fattige, men ogsaa mod dem, der ere bemidlede, men som ere i trykkende finansielle Omstændigheder.

Jeg tror, det er aldeles nødvendigt, at de af de Sidste-Dages Hellige, som have Krav paa deres Troesfæller, skulle være overmaade barmhjertige, langmodige og taalmodige med dem og ikke forlange Umuligheder af dem, men vente, og de ville betale Alt, hvad de skylde; derved vilde gode Følelser bevares blandt Folket; men hvis vi derimod ville gaa frem med Magt og søge at underkue hverandre, vil hele Folket føle Trykket deraf.

Lader os overveje de nærværende Forhold lidt og betragte det, som har foraarsaget dem. Jeg ønsker at spørge mine Brødre og Søstre, om de kjende Aarsagen til disse trange og prøvende Tider blandt dette Folk, saa vel som overalt i de Forenede Stater. Nogle sige, at Grunden maa søges i Kongressens Lovgivning mod Sølv; Andre mene, at Aarsagen er den Uenighed, som eksisterer i Folkets Sind med Hensyn til Udfaldet af Toldloven i dette Land (Amerika;) kort sagt, Aarsagen siges at ligge i forskjellige Grunde. Jeg havde en Samtale med en Herre for kun nogle faa Dage siden angaaende denne Sag, og jeg spurgte ham, hvad han troede var den største Grund til de nu eksisterende Tilstande i vort Land.

Han begyndte at opregne, hvad han mente var Aarsagen; jeg spurgte ham, om han ikke troede, at Overdaadighed og en overdreven Ødselhed havde meget at gjøre dermed, og han indrømmede straks, at disse vare de største Aarsager til den nuværende Stilling.

Jeg tror fuldstændig, at en af Hovedaarsagerne til den forkuede Stilling, vi befinde os i i finansiel Henseende — og jeg tror, at den samme Aarsag gjælder overalt i Landet — er, at Folk have levet over Evne. Nogle af dem have sat sig i Gjæld og pantsat deres Hjem, Land og Alt, hvad de eje, for at holde Skridt med Andre, og Mange have tilsyneladende løbet omkap med hverandre for at opretholde et godt Ydre; og Forretning er saaledes bleven drevet paa det fordærvelige Kreditsystem, der benyttes saa meget i Verden i vor Tid.

Medens Præsident Taylor præsiderede over Kirken, lærte han Folket, at naar Tiderne vare gode, og Penge vare i Cirkulation, og det til Overflod, da var det netop Tiden for dem til at betale deres Gjæld og blive frie, og naar de saa en Gang vare blevne frie, da skulde de leve i Forhold til deres Midler. Dette var eet af de Emner, som Præsident Taylor ofte og eftertrykkelig dvælede ved. Han var, sandt nok, ikke den Første, som fremkom med denne Lære, thi Brigham Young prædikede det Samme, og han var een af de Mænd, der utrætteligt raadede Folk til at leve økonomisk; og han opmuntrede dem altid til at dyrke Hjemmeindustrien, hvorved de kunde blive uafhængige og forsyne Andre med Arbejde, saa at Ingen behøvede at gaa ledig eller uden Beskjæftigelse.

(Fortsættes.)

Konferencen i Aalborg.

Konferencen afholdtes i de Sidste-Dages Helliges Forsamlingslokale Urbansgade Nr. 26, Aalborg, Lørdag den 4de og Søndag den 5te November 1893. Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: Missionspræsident C. A. Carlquist; Ældsterne William Sorensen og P. C. Geertson jun. fra Aarhus Konference; H. P. Hansen, Præsident over Aalborg Konference samt de i denne Konference virkende Ældster: A. Christensen, N. H. Nielsen, C. M. Levorsen, F. C. Olsen, C. P. Hald, M. M. Hansen, Theodore Petersen, P. C. Petersen og F. M. Winters. De Hellige havde smykket Lokalet med Guirlander og Blomster, hvilket bidrog meget til at gjøre Moderne behagelige.

Den første Forsamling afholdtes Lørdag Aften Kl. 8. Konferencepræsident H. P. Hansen bød de Tilstedværende velkomne, hvorefter Grensforstanderne afgave deres Rapporter. Derefter talte Ældsterne A. Christensen, N. H. Nielsen, F. C. Olsen og C. M. Levorsen til Forsamlingen om deres Erfaringer som Missionærer; de havde nydt en venlig Modtagelse af Venner og Bekjendte og havde ikke manglet nogen af Livets Fornødenheder siden deres Ankomst hertil. Den øvrige Del af Tiden blev benyttet af Præsident C. A. Carlquist til at belære de Hellige om Nødvendigheden af at opfylde deres Pligter imod Gud og imod deres Medmennesker.

Det næste Møde afholdtes Søndag Form. Kl. 10. Ældste P. C. Geertson jun. talte angaaende Aandernes Forudtilværelse og Guds Hensigt med vor Prøvetilstand her paa Jorden. Kon-

ferencepræsident H. P. Hansen aflagde en samlet Rapport over Tilstanden i Aalborg Konference. I denne er der 3 Grene; 9 af de Halvfjerds og 1 Højpræst virke i disse. Af det lokale Præstedømme er der 14 Ældster, 12 Præster, 12 Lærere og 3 Diakoner; der er ialt 264 Medlemmer (Præstedømmet iberegnet). Siden den sidst afholdte Konference vare 30 døbte, 1 tilflyttet, 5 bortflyttede, 9 udelukte, 4 døde, 33 emigrerede og 16 Børn velsignede; 65 betale Tiende. 109 af de Hellige og 16 Fremmede holde „Stjernen." Der er 1 Søndagsskole, 1 Hjælpeforening og 1 Unge-Mænds gjensidig Uddannelses-Forening i fremadskridende Virksomhed i Konferencen. Derefter talte Præsident C. A. Carlquist angaaende Følgerne af Menneskenes Valg her i Livet.

Det 3dje Møde afholdtes Søndag Efterm. Kl. 2. Kirkens Autoriteter foresloges til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner og Ældsterne til deres Virkekredse som folger: H. P. Hansen som Præsident over Aalborg Konference; Theodore Petersen som omrejsende Ældste i Konferencen; H. P. Hansen som Forstander for Aalborg Gren med F. M. Winters, M. M. Hansen og P. C. Geertson jun. som Medhjælpere; C. P. Hald som Forstander for Frederikshavns Gren med F. C. Olsen som Medhjælper; N. H. Nielsen som Forstander for Hjorring Gren med C. M. Levorsen og P. C. Petersen som Medhjælpere. Alle Forslag vedtoges enstemmigt. Præsident H. P. Hansen gjorde derefter nogle Bemærkninger om Frafaldet og Kristi Kirkes Gjenoprettelse paa Jorden.

I det sidste Møde, som afholdtes Sondag Aften Kl. 7.30, talte Ældsterne F. C. Olsen, C. P. Hald, T. Petersen og N. H. Nielsen. Derefter gav Præsident C. A. Carlquist mange lærerige Formaninger til de Hellige og mange gode Raad til de Fremmede, hvorpaa Konferencen hævedes til ubestemt Tid.

Mandag Form. Kl. 10 afholdtes et interessant Præstedømsmøde, hvor mange ypperlige Raad og Lærdomme bleve givne. C. Jensen,
Skriver.

Konferencen i Aarhus.

Konferencen afholdtes i de Sidste-Dages Helliges Forsamlingslokale, Borupsgade Nr. 14, Aarhus, Lørdag og Søndag den 11te og 12te November 1893. Følgende Ældster fra Zion vare tilstede: Missionspræsident C. A. Carlquist; Adam Petersen, Præsident over Kjøbenhavns Konference; C. W. Sorensen, Præsident over Aarhus Konference, samt John Johnson, John J. Plowman, Rasmus Rasmussen, Jacob Larsen, Hans P. Jorgensen, P. C. Geertson jun., Martin Andersen, Andrew Kongstrup, Anthon Nielsen, H. A. Thompsen, P. M. Jensen, German Rasmussen, James Andersen, William Sorensen og N. A. Nielsen.

Det første Møde afholdtes Lørdag Aften Kl. 8. Konferencepræsident C. W. Sorensen bød de Tilstedeværende Velkommen, hvorefter Grensforstanderne afgave deres Rapporter. Stillingen i det Hele taget var meget lovende og Udsigterne for Evangeliets Udspredelse vare mange Steder gode. Missionspræsident C. A. Carlquist talte derefter om de Helliges Pligter samt udtrykte sin Glæde og Tilfredshed med Stillingen i Konferencen ifølge de afgivne Rapporter.

Ved Mødet, som afholdtes Søndag Form. Kl. 10, talte Ældsterne John J. Plowman, Anthon Nielsen, P. M. Jensen, P. C. Geertson jun., Hans P. Jorgensen og Andrew Kongstrup om deres Erfaringer i Missionen samt tilkjendegave deres Tilfredshed med at virke i Evangeliets Tjeneste. Konferencepræsident Sorensen afgav en samlet Rapport over Aarhus Konference, der bestaar af 5 Grene, hvori 14 af de Halvfjerds virke som Missionærer. Siden den sidst afholdte Konference vare 35 blevne døbte. Der er i Konferencen 118, som betale Tiende, og 198, som holde „Stjernen;" det samlede Medlemsantal er 335 (Præstedømmet iberegnet). Derefter talte Konferencepræsident Adam Petersen fra Kjøbenhavn om den store Fremgang, som Guds Værk har nydt saa vel i dette Land som i andre Lande.

Kl. 2 Efterm. fortsattes Konferencen. Missionspræsident C. A. Carlquist gjorde nogle faa indledende Bemærkninger angaaende Kirkens Organisation; derefter blev det ved enstemmigt Votum vedtaget at opholde i de Helliges Tro og Bønner Kirkens Autoriteter. Paa Forslag blev det vedtaget at dele Horsens Gren og danne en ny Gren, under Navn af, Esbjerg Gren. Horsens Gren, hvis Grænser vare Horsens, Skanderborg, Silkeborg, Ringkjøbing, Vesterhavskysten, Slesvig og Lille Belt, blev delt saaledes, at Isenberg, Præstehøj og Bavnehøj samt de Strækninger, som ligge Vest for disse Steder inden nævnte Grænser, skulle udgjøre Esbjerg Gren, og at alle Strækninger, som ligge Øst for Isenberg, Præstehøj og Bavnehøj inden nævnte Grænser af Horsens Gren skulle udgjøre denne. Derefter foresloges til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner Missionærerne i deres forskjellige Virkekredse, nemlig: C. W. Sorensen som Præsident over Aarhus Konference; William Sorensen som omrejsende Ældste i Konferencen; C. W. Sorensen som Forstander for Aarhus Gren med H. A. Thompsen og P. M. Jensen som Medhjælpere; German Rasmussen som Forstander for Odense Gren med James Andersen som Medhjælper; John Johnson som Forstander for Randers Gren med John J. Plowman, Rasmus Rasmussen og Andrew Kongstrup som Medhjælpere; Jacob Larsen som Forstander for Grenaa Gren med Hans P. Jorgensen som Medhjælper; Martin Andersen som Forstander for Horsens Gren med Niels A. Nielsen som Medhjælper; Anthon Nielsen som Forstander for Esbjerg Gren.

Ældsterne Rasmus Rasmussen, William Sorensen, H. A. Thompsen, James Andersen og N. A. Nielsen talte derefter til Forsamlingen og bare deres Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet. Missionspræsident C. A. Carlquist talte angaaende Missionærernes vigtige Kald og opmuntrede de Hellige til at ihukomme deres Pligter og leve deres Religion.

Konferencens sidste Forsamling afholdtes Søndag Aften Kl. 7. Tiden benyttedes af Konferencepræsident C. W. Sorensen og Missionspræsident C. A. Carlquist, som omtalte mange af Evangeliets Principer, hvorefter Konferencen hævedes til ubestemt Tid.

Et Præstedømsmøde afholdtes Mandag Form. Kl. 10, hvortil alle Missionærerne og mange af det lokale Præstedømme havde indfundet sig. Alle de Tilstedeværende udtalte deres Følelser; mange passende Raad og Formaninger bleve givne og en god Aand raadede.

I Anledning af Konferencen var Salen smukt dekoreret.

P. S. Christiansen,
Skriver.

Den 1ste December 1893.

Et Opofrelses-Evangelium.

„Samler mig mine Hellige, som have sluttet Pagt med mig ved Offer." — Ps. 50, 5.

En Sidste-Dages Hellig, som rettelig forstaar Jesu Kristi Evangelium, har ogsaa lært, at „Offer og Lydighed Palmen ham bringer." Dette er Evangeliets Lære, og de Sidste-Dages Hellige som et Folk nøjes ikke med at tro, hvad de lære, men de sætte det ogsaa i Udførelse; og der findes kun meget Faa iblandt dem, som ikke have opofret Noget for Evangeliets Skyld. De, som have lidt Forfølgelse, ja, endog hengivet deres Liv, have bragt Herren det største Offer, som det er muligt for et Menneske at bringe for det Privilegium at blive regnet blandt de Helliges Tal. Aarlig give Tusinder og atter Tusinder af de Sidste-Dages Helliges Missionærer Afkald paa Hjemmets Bekvemmeligheder, den Glæde at være i Selskab med deres Kjære, indbringende Forretninger og ofte mange tilsyneladende lyse Udsigter i Livet — for det Verdsliges Vedkommende — for at vise Lydighed, naar der stilles Opfordring til dem om at bære Sandhedens Budskab til deres Medmennesker. Gud har beredt Vejen for dem, og de have mange Gange været i Stand til at naa de Oprigtige af Hjertet paa ligefrem mirakuløse Maader. De Hellige have i Reglen frydet sig ved Evangeliet og have udvist stor Beredvillighed til at være Missionærerne behjælpelige i deres Arbejder og have gjort Alt, hvad der stod i deres Magt for at fremme Guds Værk; men det er med Bedrøvelse, at vi have bemærket, at der alligevel er stor Mangel paa denne Aand blandt nogle af de Hellige i disse Lande.

I tidligere Dage droge Missionærerne ud foruden Pung eller Taske for at prædike Evangeliet. De stolede fuldstændig paa Herren, ikke alene med Hensyn til deres aandelige Ledelse, men tillige med Hensyn til deres timelige Velfærd. De Oprigtige af Hjertet, som havde annammet Evangeliet, glædede og frydede sig over at have modtaget Sandhedens Lys, thi deres Hjem bleve derved gjorte lykkeligere, Fredens og Tilfredshedens Aand gjorde sig gjældende i deres tarvelige Boliger, og i deres Glæde over at være komne i Besiddelse af den Skat, de saaledes havde fundet, delte de gladelig med Sandhedens Budbærere det, som Gud havde velsignet dem med, selv om det kun var en Brodkrumme eller et Bæger Vand. De Hellige følte sig lykkelige ved at gjøre dette; Gud velsignede dem paa forskjellige Maader — han belønnede dem for deres Opofrelser. Under disse Omstændigheder vare de Hellige stærke i Troen, lykkelige, naar de vare i Selskab med Herrens Tjenere, og glade, naar disse besøgte dem. Størstedelen af de Hellige i disse Lande ere i disse Henseender lige saa trofaste nu som nogensinde; men til dem, som ikke ere det, rette vi vor Henvendelse.

Forskjellige Omstændigheder, som det ikke her er nødvendigt at nævne, have vist Missionærerne, at det er nødvendigt for dem at være i Besiddelse af Midler, hvormed de kunne sikre sig Føde og Logi, og dette har fremkaldt en Vane, mod hvilken vi ønske at advare dem. Nu betale Missionærerne for sig, ikke alene hos Fremmede, som ikke ville gjøre Noget gratis for dem, men ogsaa hos

saadanne Venner, som ikke ere uvillige til at give dem et Maaltid Mad eller en Nats Logi, ja endog hos de Hellige, som med Glæde og uden Betaling skulde give Herrens Tjenere Husly. Nogle af Missionærerne ere endog gaaede saa vidt, at de have ødslet Penge paa de Hellige og ikke en Gang nydt saa meget som en Kop Kaffe hos dem uden at betale for det. Herved have Missionærerne begaaet en Fejl; thi de have derved gjort det besværligt og ubehageligt for dem af deres Brødre, som ere komne efter dem paa Mission, og som have været mindre heldigt stillede i økonomisk Henseende, skjøndt de maaske i alle Maader have været lige saa hæderlige som deres Forgjængere, men alligevel have de, set fra et egenkjærligt Standpunkt og sammenlignet med hine, maattet lide, og deres Virksomhed for det Gode er bleven svækket; der, hvor de burde være blevne modtagne med et hjerteligt Velkommen, ere de blevne modtagne med Ligegyldighed.

De Helliges Pligter til at gjøre Opofrelser for at fremme Sandhedens Sag ere ikke mindre end Missionærernes. Et Medlem af Kirken, som er i Stand til at hjælpe Missionærerne uden Betaling, men som viser sig uvillig dertil, fortjener ikke at kaldes en Hellig. Han eller hun er ikke i Besiddelse af Guds Aand, og paa den kommende Dag ville de maaske være blandt dem, som med Ængstelse ville sige: „Herre, naar have vi set Dig hungrig eller tørstig eller fremmed eller nøgen eller syg eller i Fængsel, og have ikke tjent Dig?" Og det frygtede Svar vil maaske komme: „Hvad I ikke have gjort mod een af disse Mindste, have I heller ikke gjort mod mig." Læser Skriften og lærer Visdom!

Dette kan synes at være en streng Lærdom, men vi citere kun Frelserens Ord, og vi henlede Opmærksomheden paa dem, idet vi ønske, at alle de Hellige, som mulig maatte have været ligegyldige i denne Henseende, ville tage sig i Agt, at de ikke skulle blive hjemsøgte af Herrens Vrede. Herrens Aand vil lede Missionærerne til at modtage de Helliges Opofrelser med Betænksomhed og Visdom.

De Hellige burde søge at gjøre Missionærernes Byrde saa let som mulig. Vi vide, at Tiderne ere daarlige, hvorved Forretningslivet lider, og der er Mangel paa Arbejde, men de, som regnes blandt de Hellige, burde erindre, at de tjene en alvis og almægtig Gud, og de burde af et godt Hjerte og uden Misundelse give af den Smule, de ere velsignede med; de vilde da blive styrkede i Troen, deres Vidnesbyrd vilde blive mere urokkelige, deres maaske tarvelige Forraad vilde formere sig, og de vilde nyde den ejendommelige Glæde, som følger Belønningen for Offer og Lydighed.

Missionærerne bør ligeledes give Agt paa de Raad, som gives dem. Lader ikke dem, som ere i Besiddelse af Midler, bruge disse til at vanskeliggjøre Arbejdet for Brødrene, som virke sammen med dem, eller for dem, som maatte komme efter dem, og af hvilke Mange maaske ikke ere saa rigeligt velsignede med denne Verdens Goder. Lader dem, som have Midler, i Ydmyghed udholde Dagens Byrde og Hede sammen med deres fattigere Brødre og snarere lette dem Byrderne i Stedet for at gjøre dem tungere. Giver de Hellige Lejlighed til at vinde de Velsignelser, som Herren har lovet dem, der vise deres Tro til ham i disse Henseender.

Dersom Missionærerne ville følge disse Raad, give Agt paa Guds Aands Hvisken og stole paa Herren i Stedet for paa deres Midler, ville de se større Resultater af deres Arbejder; de Hellige, som ere blevne ligegyldige, ville enten bringes

tilbage til deres første Kjærlighed i Evangeliet eller paa en praktisk Maade lære den Lektie, at de ere udsatte for at falde fra Troen, dersom denne ikke er bygget paa Gud, men paa Mennesker; Herrens Aand vil gjøre sig gjældende i større Grad, og den Almægtige vil udgyde sine Velsignelser saa rigeligt, at Værket i enhver Konference vil vokse og trives bedre, end Tilfældet har været i aarevis; en større Energi vil vises, og en mere almindelig Deltagelse vil blive lagt for Dagen; de Hellige og Missionærerne ville føle sig nærmere knyttede til hverandre med Kjærlighedens Baand, hvilken Indflydelse vil have en forunderlig Virkning paa dem, som nu forkaste Evangeliet. — »Mill. Star.«

Ankomst af Missionærer.

Følgende Brødre fra Zion ere ankomne til Kjøbenhavn: Den 13de November via Liverpool: Lars S. Christensen fra Lyman, Idaho; den 26de November via Rotterdam: Neils M. Jensen fra Union, Utah; Gustaf Johanson fra South Cottonwood, Utah.

Vi byde disse vore Brødre velkomne og bede, at Herren vil velsigne dem i deres Bestræbelser for at fremme Guds Værk.

Afløsning.

Ældste John Jensen løses fra at arbejde i Skaane Konference og fra videre Missionsvirksomhed i Skandinavien.

Beskikkelse.

Ældste Lars S. Christensen beskikkes til at arbejde i Gøteborg Konference;
Ældste Neils M. Jensen beskikkes til at arbejde i Skaane Konference;
Ældste Gustaf Johanson beskikkes til at arbejde i Stockholms Konference.
Alle under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

C. A. Carlquist,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Uddrag af Korrespondance.

Konferencepræsident H. J. Christiansen skriver fra Christiania den 18de November: „Broder James Christiansen, som nylig er ankommen, blev beskikket til at arbejde i Trondhjems Gren. Broder Iversen skriver fra Tromsø, at de have holdt flere godt besøgte Møder der i Omegnen. Broder A. Johansen rejste herfra den 30te Oktober med Dampskibet „Kong Olaf." Mellem Christiansand og Arendal brækkede Skibets Aksel, men de Rejsende naaede dog Christiansand i god Behold og maatte herfra tage med et mindre Dampskib; Vejret var ugunstigt og Søen meget høj, men jeg haaber, at Broder J. lykkelig og vel er ankommen til Bergen. Broder Nash er fremdeles i Drammen for at hjælpe Broder Frost, indtil Broder Iversen kommer. Forleden Aften afholdt vi et stort Grensmøde her, hvor de lokale Autoriteter bleve foreslaaede og antagne. En Unge Kvinders gjensidig Uddannelsesforening blev organiseret, og 10 af de unge Brødre bleve valgte til at udføre Missionsarbejder i Byen og Omegnen, forsaavidt deres Tid og Omstændigheder tillode det. Enkelte smaa Forandringer bleve foretagne, og vi ere nu færdige til at begynde Vinterens Arbejde."

Konferencepræsident Andrew J. Wahlquist skriver fra Gøteborg den 15de November: „Broder Mattson er nu i fuld Virksomhed i den nyorganiserede Gren, Skøfde, som han i sidste Konference blev beskikket til at præsidere over; han har allerede, siden han kom dertil, indlemmet een Mand i Kirken. Broder M. har det bedste Haab angaaende Evangeliets Fremme i den nye Gren; han er nu i Færd med at leje et Forsamlingslokale i Skøfde. Alt gaar sin jævne Gang saa vel i de forskjellige Grene i Konferencen som her i Gøteborg. Sidste Torsdag indlemmede vi 3 Medlemmer i Kirken her i Grenen. Broder Høglund og jeg have ikke været aldeles raske en Tid, men nu ere vi meget bedre."

Et Tidens Tegn.

Den jødiske Rabbi Sparger i Brooklyn rettede nylig i et amerikansk Blad et Angreb mod den kristelige Religion og søgte at paavise, at Jesus Kristus enten var en mythisk Person eller en Bedrager. Til Svar herpaa offenliggjorde nylig de frireligiøse Jøder i Brooklyn en Udtalelse, undertegnet af deres ledende Mænd, Meyer Rodefeldt, Israel Posner og Marx Levy. Af denne Udtalelse, der indeholder et højst mærkeligt Vidnesbyrd om Kristendommen, hidsættes Følgende:

„Hvad vilde vel denne Verden være uden den kristelige Religion? Jødedommen vilde sikkert aldrig have faaet en saa verdensomfattende Betydning. Vi Jøder vare alene en Haandfuld Mennesker, og vi have altid været et afsondret Folk; vi have indbyrdes holdt sammen og betragtet alle Andre som lavere Væsener. Langt fra at søge at hæve de andre Folk op af deres hedenske Vildfarelser, nøjedes vi med at undvige og foragte dem. Kristendommen derimod opsøger Folkeslagene og de enkelte Mennesker, omvender og forbedrer dem, og vi Jøder nyde desto større Friheder og Rettigheder, jo mere de Folk, vi bo iblandt, stræbe at leve efter de Grundsætninger, som deres Lærer Jesus Kristus gjorde gjældende. Hvad enten han er en Mythe eller Virkelighed, er det vist, at hans Lærdomme gjøre Alle, som følge dem, til bedre Mennesker. Siden Kristi Tid er der ikke opstaaet en eneste Profet blandt os for at optræde mod ham som en Bedrager og dette i et Tidsrum af over atten Aarhundreder! Vi kunne ikke Andet end heri se et kraftigt Argument for den Tanke, at Loven fik sin Opfyldelse i Kristus. Desuden tyde jo flere af vore bedste Autoriteter, deriblandt en Del af Esais' 52de og hele 53de Kapitel, paa Messias. Det er almindeligt hos os at sige, at en Personlighed som han aldrig har været til, at han var en Mythe, en Fabel, fremsprungen af en eller anden græsk Forfatters Hjerne; men kunne vi anføre noget Bevis for den Paastand, at han aldrig har eksisteret paa Jorden? Nej, det er tvertimod mere end tilstrækkelig klart lagt for Dagen, at han har været til, at han kom hertil just i det Øjeblik, da Jøderne ventede, at Messias skulde komme. Om hans Død og formentlige Opstandelse ville vi ikke udtale os. I det blændende Lys, som tyve Aarhundreder have spredt over Sagen, er det ikke længere nok at fremkaste Paastande; der kræves haandgribelige Beviser, og vi, Fritænkere og Jøder, bekjende ærligt, at vi paa dette Punkt ere Tvivlere, og at vi gjerne ønskede at høre den, som kan bevise, at Messias endnu skal komme." — „Bikuben."

Jøderne i Østeuropa.

(Fortsat fra Side 64.)

De ville dyrke Gud i Glæde, og de udføre dette i støjende Bønner, vilde Legemesbevægelser, Sang og Dans, i Nødstilfælde vedligeholdende den glade Stemning ved rigeligt Forbrug af Mjød og Brændevin. De slutte sig sammen i smaa Kredse med egne Samlingssteder („Klosel"), hvor Badning og Tobaksrygning spille en stor Rolle, og de knytte sig inderlig til deres Rabbier, der formenes at staa i særlig Pagt med Gud, og som derfor kunne forudsige Fremtiden, gjøre Underkure, besværge Aander m. m. Disse „Wunderrabbier" ere uindskrænkede Overhoveder i deres Egn, afgjøre egenraadig saavel Menighedens som Enkeltmands Anliggender, hyldes med fyrstelige Æresbevisninger og leve omgivne med stor Pragt, men dog strengt asketisk, tilbagetrukne fra Verden i stadig Betragtning af Gud. Langvejs fra drager man til dem om Raad og Hjælp, medbringende rige Gaver, der igjen uddeles til de Fattige, og ved Festerne samles man hos dem til Fællesmaaltider med Drik, Sang og Dans. Den hele Retning viser en sær Forening af fyrig Livsglæde, vild Tro og dyb Overtro, og er næsten utilgjængelig for Paavirkning udefra.

Medens Jøderne i disse Egne saaledes mere og mere afspærre sig fra Omverdenen, og med deres Menigheds-Styrelse og deres selvraadige Paakjendelse af alle indbyrdes Tvistigheder endog for en stor Del unddrage sig fra Stats-myndighedernes Indblanding, have Jøderne i det egenlige Polen derimod søgt at nærme sig deres kristne Landsmænd. I den sidste Kamp for Polens Uafhængighed 1794 deltog en jødisk Friskare og blev næsten opreven ved Russernes Indtagelse af Warszawas Forstad Praga. Da Polakkerne i 1830 havde gjort Opstand, bad mange Jøder om at blive optagne i Hæren; men Tilbudet afvistes, fordi de ikke havde Borgerret, og fordi Adelen i sin Stolthed ikke vilde taale, at „Jødernes Blod blandedes med Polakkernes ædle Blod," og fandt det ydmygende, at Polens Frihed skulde vindes ved Jødernes Hjælp. Kun som Frivillige i eget Korps fik de Lov at kjæmpe med, og endnu i Maj 1831 fastsatte en Lov deres Frihed for Værnepligt imod en betydelig Forhøjelse af deres Skat; alligevel harmedes Polakkerne over, at Jøderne som Regel holdt sig udenfor Kampen, og udskjældte dem for Forrædere. Først da Russernes Sejr havde gjort Polakker og Jøder til Lidelsesfæller, fik man Øjet op for sin Uretfærdighed og Taabelighed, og i Maj 1832 udstedtes et Opraab fra de polske Flygtninge i Paris, hvori der tilsagdes Jøderne fuld Frihed, naar Polens Gjenoprejsning i Fremtiden fandt Sted. Dette fik ogsaa Udtryk under de Demonstrationer, der gik forud for det ulykkelige Opstandsforsøg 1863, idet Katholiker og Jøder i Fællesskab i Kirker og Synagoger bad for Polens Frihed. Senere har man ogsaa i et russisk Blad kunnet læse bitre Klager over, at de dannede jødiske Kredse vare aldeles polsksindede, og at der ingen Udsigt var til at skille Jøder og Polakker ad.

Spørger man nu om Jødernes almindelige Forhold i disse udstrakte Lande, synes der at være ikke ringe Uligheder, tildels fremkaldte ved den Lovgivning, under hvilken de leve, og den Behandling, de nyde af den omboende kristne Befolkning. Bedst ere

Forholdene utvivlsomt i det egenlige Polen, hvor deres retlige Stilling ogsaa er tryggest, og hvor de ere færre Indskrænkninger underkastede; næst efter kommer Litauen; værst ere Forholdene i det sydvestlige Rusland, det Landstrøg, som Franzos med saa stor Bitterhed har døbt „Halvasien," fordi det i aandelig Kultur staar midtvejs mellem Tysklands Dannelse og Turkestans Raahed. Ligesaa vidunderligt som det er, at Jødefolket har kunnet overleve de talrige og grusomme Forfølgelser, som det har maattet lide siden Adsplittelsen efter Jerusalems Fald, og har kunnet hævde sit aandelige Præg og religiøse Fællesskab, ligesaa fuldt maa man forbauses over, at Jøderne i disse Egne have kunnet friste Livet, ja, endog trives og vokse i Tal, under det vedholdende daglige Plageri, som det i en Række Slægtled har maattet døje. Naar man husker, hvor mange andre Folkeslag, der i Tidernes Løb ere gaaede til Grunde og helt opslugte af omboende Stammer, faar man et Bevis saavel for Jødernes aandelige Overlegenhed som for deres legemlige Sejghed.

Vistnok bære Jøderne mange Mærker af det lidte Tryk. Medens der imellem de saakaldte spanske Jøder jævnlig findes meget smukke Folk, især blandt Kvinderne, ere de polske Jøder ingen smuk Race; af Legemesbygning er den lille, mager og udtæret, har et sygeligt Udseende og lider stærkt af Blodmangel, men under den tilsyneladende Skrøbelighed skjuler der sig en kraftig Levedygtighed. Gjennemsnitsalderen er ikke lidt længere end for de Kristne, og medens Fødslernes Mængde ikke er saa stor, er Dødeligheden blandt Børn langt ringere, ligesom der er færre Dødfødte. I den nyeste Tid har man dog iagttaget større Dødelighed blandt de Voksne end tidligere, som en naturlig Følge af al den Nød og Usselhed, hvori det store Flertal lever. Medens i andre Lande Jøderne have vist sig langt mindre udsatte for flere af de Sygdomme, der ellers hærge Menneskeheden værst, saaledes Tæring og Lungesvindsot, blive de jævnlig angrebne deraf i de polsk-russiske Landskaber. Deres Bryst er smalt — hvorfor man ved Udskrivningen bruger et lavere Maal for dem end for deres kristne Landsmænd*) —, og deres Muskelstyrke er ringere, hvad der gjør dem lidet skikkede til haardt legemligt Arbejde. Der findes iblandt dem ogsaa forholdsvis mange blinde, døvstumme, pukkelryggede eller paa anden Maade forkroblede, samt mange Idioter, hvilket tilskrives de talrige Ægteskaber mellem Slægtninge, de tidlige Giftermaal, som før vare saa almindelige, men især den meget knappe Næring, hvormed de kun alt for tidt maa lade sig nøje. I Virkeligheden lever en stor Del af en Kost, der næppe vilde være tilstrækkelig for andre Folkeslag under et mildere Himmelstrøg.

Man er kun alt for tilbøjelig til at forestille sig disse Jøder — i Lighed med Forholdene her hjemme — som velstaaende eller dog i taalelige Kaar; men efter alle Skildringer, saa vel fra russiske som fra jødiske Forfattere, er tværtimod den overvejende Del ikke alene fattig, men endog yderlig trængende. En russisk Statistiker har for Sydruslands Vedkommende opgivet Gjennemsnittet af en jødisk Familjes Aarsindtægt til en Sum, der saa temmelig vilde svare til vore Husmænds Kaar, og den er endda efter jødisk Sigende sat alt for højt. Om andre Egne forsikres det, at en hel Familje maa leve af et Pund

*) Af 100 værnepligtige Jøder ere kun 21 i Stand til at gjøre Krigstjeneste, medens Resten enten bliver helt kasseret eller maa have Udsættelse, fordi deres Legeme ikke er tilstrækkelig udviklet. Derimod kunne af de kristne Folkestammer dobbelt saa mange straks tages til Tjeneste.

Brød, en Spegesild og nogle Løg om Dagen, at der tidt kun holdes eet Maaltid i Døgnet, og at en jødisk Kommissionær er villig til at løbe en Dag omkring for at tjene 30 Øre, medens en ugenlig Indtægt af et Par Rubler (3—4 Kroner) regnes for et stort Held. I Byen Berditsjev, af hvis 55,000 Indbyggere de ni Tiendedele ere Jøder, er omtrent Halvdelen af disse eller 5000 Familjer henviste til at leve af rent tilfældig Fortjeneste fra Dag til Dag; ofte ere flere Familjer sammenstuvede i eet eller to Kamre i et forfaldent Hus, levende i Smuds og Usselhed, og kun det faste Sammenhold og indbyrdes Hjælp redder mange fra Hungersdød.

Det kan dog ikke undre Nogen, at dette forfærdelige Tryk maa øve en lidet heldig Indflydelse paa deres Vandel, at det frister, ja, ligefrem driver dem ind paa mislige Næringsveje og forskjellig Svig, der saa igjen give Myndighederne og de Kristne Anledning til at klage over deres moralske Fordærvelse og deres Skadelighed for det omboende Folk, samt til at gjøre nye Indskrænki deres knap tilmaalte Rettigheder. Nogen Sandhed er der vel i de Beskyldninger, der fremføres, men i Virkeligheden bruges de dog nærmest til Undskyldning for al den Mishandling og Uret, som øves imod dem. Først og fremmest hedder det, at de drive Aager, hvad jo dog kun kan gjælde om de mere velhavende; men det glemmes, dels at den kristne Kirke i Middelalderen først tvang Jøderne ind paa denne Forretning, dels at der drives endnu blodigere Aager i de Dele af Rusland, hvor Jøder ikke maa komme, af Grækere og Armeniere, ja, selv af russiske Bønder*). Det paastaas, at de som Kroværter ødelægge Bønderne ved at forlede dem til overdreven Brug af Brændevin; men Erfaringen lærer, at Drukkenskab gaar i Svang fuldt saa vel, hvor ingen Jøder findes.

Det lægges dem til Last, at de næsten udelukkende give sig af med Handel; men det overses, at tidligere var saa vel i Polen som i det øvrige Europa Handelen den eneste Næringsvej, man tillod Jøderne, og at derimod alle Steder en stor Mængde har givet sig ind paa andre Sysler, saa snart der kun er tilstaaet dem fornøden Frihed. Allerede 1851 viste den russiske Statistik, at en Tredjedel af Haandværkerne og de mindre Borgere i hele Riget var Jøder, og af andre Opgivelser fra en langt nyere Tid (1887—88) fremgaar det, at i de 15 Guvernementer i Vest- og Sydrusland, hvor Hovedmassen af Jøder bor, var en Ottendedel af disse (omtr. 300,000) egenlige Haandværkere, medens et ikke ringe Tal (90,000) ernærede sig ved andet legemligt Arbejde**). Særlig gjælder det om Wilna, Hovedstaden i Litauen, at der i næsten alle Haandværk findes talrige Jøder, og ikke alene i de lettere, som Skrædere, Skomagere, Hatte- og Handskemagere, Farvere og Garvere, men ogsaa i saadanne som Snedkere, Smede, Murere og Tømrere, saa at selv de kristne Kirker for største Delen bygges og istandsættes af jødiske Haandværkere. (Fortsættes.)

*) Aager er heller ikke ukjendt i Spanien, hvorfra Jøder i 400 Aar have været udelukkede.

**) Af disse 300,000 var vel den større Halvdel (160,000) sysselsat med Forfærdigelse af Klædningsstykker, men næsten 50,000, altsaa en Sjettedel, vare Bygningshaandværkere.

Tankesprog.

Naar ikke selv Du kan Herre være, da sæt Dig hos myndig Mester i Lære.
Selv om Du ikke kan Mester blive, sigt dog ej altid mod nærmeste Skive.

Blandinger.

»**The Chicago Herald**« anstiller en Sammenligning mellem Besøget paa Verdensudstillingerne i Paris og Chicago. Amerikanernes Udstilling har gjennemgaaende de højeste Tal for hver Dag i Ugen, Søndagene undtagne. I Paris vise Søndagene omtrent det dobbelte Antal Besøgende — fra 160,000 til ca. 400,000 hver Søndag, mens de i Chicago vise højst ca. 94,000 og som Regel kun ca. 30—40,000. Besøget var størst paa Chicagoudstillingen den 9de Oktober (Chicagodagen), hvor 716,881 Mennesker gik gjennem Tælleapparaterne. Ialt har Chicagoudstillingen fra Maj til Oktober inkl. været besøgt af 21,477,212 Personer. Fra Maj til November inkl. var Pariserudstillingen besøgt af 25,398,609 Personer. Amerikanerne lægge til deres Tal 6,602,188 Fri- og Funktionærbilletter m. m. og naa saaledes Tallet 28,079,400 Besøgende.

De venetianske Gondolers Tid er nu snart forbi; de skal afløses af mere prosaiske hurtigsejlende elektriske Baade, der sættes i Fart paa Kanalerne af et amerikansk Selskab. For kort Tid siden foretoges en Prøvefart med en af Baadene, og naar den fornødne Koncession for Selskabet er endelig i Orden, vil Farten begynde, og Venedig bliver da den første By i Europa med elektrisk Skibsfart.

Dødsfald.

Margrethe Larsen, født i Fredrikstad, Norge, den 1ste Marts 1814, afgik ved Døden i Ephraim, Utah, den 29de September 1893.

Den Afdøde hensov stille og rolig i fuld Tro paa Evangeliet; hun efterlader sig to Døtre samt mange Børnebørn og Børnebørnsbørn.

Niels Christen Sørensen, født i Tronhav, Kaarup Sogn, Danmark, den 11te Maj 1828, afgik ved Døden den 4de Oktober 1893 efter kun to Dages Sygeleje.

Afdøde annammede Evangeliet i 1880 og emigrerede til Utah i 1882. Han efterlader sig Hustru og en talrig Flok af Venner, som sørge over hans Bortgang; han døde med en fast Forsikring om en herlig Opstandelse.

Anders Fredriksen, født i Sersle, Sjælland, Danmark, den 23de December 1818, afgik ved Døden den 10de Oktober 1893.

Han var en god og trofast Sidste-Dages Hellig og døde som saadan med en urokkelig Overbevisning om, at han skulde blive delagtig i en herlig Opstandelse.

Carl Oskar Stadig, 40 Aar, hans Hustru, **Anna Frederika**, 27 Aar, og deres halvandet Aar gamle Datter, **Margreta Frederika**, afgik ved Døden i Salt Lake City, Manden den 10de, Hustruen den 14de og Barnet den 16de Oktober 1893.

Hr. Stadig var fra Kaslaas ved Falkøping og hans Hustru fra Jønkøping, Sverige; Begge døde af Nervefeber. Datteren var født i West Duluth, Minnesota; hun døde af Lungebetændelse.

[Hvorvidt Hr. Stadig eller hans Hustru tilhørte de Sidste-Dages Helliges Samfund eller ej, er os ikke bekjendt, men af Hensyn til Hustruens Fader, Johan M. Johnson, en henved 80 Aar gammel Olding fra Jønkøping — som er Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og bor i Utah —, ere vi gjennem

„Bikuben" anmodede om at optage Ovenstaaende, hvilken Anmodning vi med største Beredvillighed efterkomme, idet vi samtidig overfor den sorgbetyngede og ensomme Gamle udtrykke vor hjertelige Deltagelse. Red.]

Hans Lorentz Dastrup, født i Kersholm, Danmark, den 3dje Oktober 1813, døde af Alderdomssyge i Vermillion Sevier County, Utah, den 22de Oktober 1893.

Den Afdøde annammede Evangeliet i 1851, emigrerede til Amerika i 1855 og kom til Utah i 1859. Han var en trofast Sidste-Dages Hellig og døde som saadan i Haab om en herlig Opstandelse. Han efterlader sig Hustru, 10 Børn, 14 Børnebørn og 1 Barnebarnsbarn foruden en hel Skare af Venner, som Alle ville savne ham.

Efteraarsstemning.

(Mel.: „Naar jeg ensom gaar, og Tanken dvæler.")

Bladet falder nu fra Træets Grene,
Sort og tung nu hænger Himlens Sky;
Liden Fugl er nu forladt og ene,
Flagrer om foruden Læ og Ly.

Skovens Blomst sit Hoved sorgfuld sænker
Ned mod Jorden, som er kold og vaad,
Ogsaa den skal prøve Kuldens Lænker,
Medens Stormen blandes med dens Graad.

Lille Blomst, nu maa Du ikke græde,
Ej i Klage maa Du bryde ud —
Kulden skal jo snart tilbage træde,
Solen kysse Dig paa Herrens Bud.

* * *

Bladet falder nu fra Træets Grene,
Og vi høre Stormens dybe Suk;
Mange Stakler gaa forladt og ene,
Ven, for dem Din Hjertedør opluk!

Robert C. Skabelund.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. A. Carlquist, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).